



DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Suroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Vameșul și fariseul.

Aceste două persoane în-lățișează cele două grupuri ale oamenilor, ale păcătoșilor. Fariseul e îngâmfat, în templu merge înainte, acolo stând drept cu capul ridicat, se roagă așa: „Dumnezeule, mulțumescu-ți, că nu sunt ca și ceilalți oameni: jefuitori, nedrepti, preacurvari, sau ești vameșul acesta.“ Și își însiră toate meritele, iar vameșul, în conștiință simțind ticăloșenia lui, n'a venit înainte, ei a rămas lângă ușă, și bătându și pieptul, cu pocăință, cu ochii umilit plecați zise: „Dumnezeule fii milostiv mie păcătoșului!“ El își mărturisea toate păcatele, pecând fariseul nu observă că pe lângă celelalte păcate pe care le crede neexistente, are încă unul: îngâmfarea nerușinată.

Suntem toți oameni, supuși greșelilor. E fericit acela, care cu inimă umilită poate să zică: „Doamne fii milostiv mie, păcătoșului!“ Căci Dumnezeu e drept, dar e și bun. Și El nu pedepsește nedesăvârșirile naturii

omenești cu moarte veșnică. Dacă el vede intențiile noastre bune și slăbiciunea noastră, care ne împiedică în executarea lor, dacă El vede căința noastră sinceră, de câte ori am căzut, ne dă mâna Lui de ajutor și tot mai rar vom cădea devenind mai rezistenți față de ispite. Dumnezeu pretinde dela noi tendință spre desăvârșire, dar tendință conform ființei noastre psihofizice. Dela un spirit copilăresc nu așteaptă, să fie inițiat în știința teologică, nici dela un fizic debil, să sufere în urma renunțării eroice creștine, iar dela o persoană în slujbă grea și obositoare nu cere meditații cu durată de ore. Inșă ca să știm defectele noastre, să ne căim de ele și să-i cerem ajutorul Lui la îndreptarea noastră, acea ne pretinde tuturor.

Deaceea să nu fim ca fariseul, care s'a ținut fără prihană. Căci putem ști, că oricare dintre noi, dacă nu mai puțin își sgândărește

spoiala, afiă în interiorul inimii sale înspăimântătoarea unire a instinctelor josnice, a egoismului sălbatec și dorințelor păcătoase, și așa nu avem cu ce să ne mândrim.

Și lui Isus îi plac suletele umilite, — și mult îi displac cele înfumurate. „Zic vouă — spuse El — că s'a pogorit acesta (vameșul) mai îndreptat la casa sa, decât acela (fariseul). Căci tot cel ce se înalță, smeri-se-va; iară cel ce se smerește înalță-se-va.

Să ne îngrijim să nu închidem calea înălțării noastre eterne cu înălțarea temporară a persoanei noastre, căci toate înălțările venite dela noi, vor fi acuzări grave la judecata cea din urmă contra noastră. Iar aici pe pământ putem deveni intolerabili prin îngâmfare, prin enorma importanță ce atribuim persoanei noastre. Pe când modestul umilit îl iubeste orice semen de bun simț al lui. Și după moarte poate să-i spună dulcelui Isus: „Eu m'am smerit destul, acum mă bizuesc pe Tine!“

Dr Irina Berinde.



Veselia sfântului Francisc.

În afară de iubirea sărăciei, veselia a fost cea mai mare zestre a ordinului sfântului Francisc de Assisi. Mai târziu a și luat-o în regula ordinului său; capitolul al șaptelea al regulei prime sună astfel: frații nu e voie să se arate niciodată posomorîți, supărați sau înorați ca fățarnicii; dimpotrivă totdeauna trebuie să fie veseli în Domnul, bucuroși, drăguți, prietenoși cum se cuvine. Ce suntem noi, frații mai mici, ce suntem altceva — obiceiua să zică — decât cântăreții și lăutarii lui Dumnezeu, cari vrem să dispunem bine sufletele și să le umplem de bucurie sufletească?

Frații când veneau dela cerșit, trebuia să vină cântând, din dragoste față de sărăcie. Împotriva ispitelor și încercărilor aveau trei mijloace: rugăciunea, ascultarea și bucuria întru Domnul, care alungă toate gândurile negre și întunecoase. El nu tolera nici o față posomorită și întunecată între frați; când într-o zi a văzut o față de aceasta l-a întrebat pe om: „Pentruce faci mutră atât de acră? L-ai supărat doară pe Dumnezeu? Pentrucă altă cauză de supărare nu poate să fie. Dacă este așa lucrul, aranja-ză-l cu Dumnezeu și nu supăra pe alții cu posomorirea ta.“ Supărarea o numia „boala Babilonică,” pentrucă aceasta îl duce pe om înapoi la Babilonul părăsit al lumii; dacă sufletul se simte singur, trist și îngrijat,

ușor se întoarce spre mângăierea externă și mulțumirile deșarte ale lumii. „Lasă-i să umble cu capul în jos pe aceia cari sunt ai deavolului — o spunea el, — nouă ni se cuvine să ne bucurăm și să ne veselim întru Domnul.“ Frații, s'au obicinuit și ei cu veselia lui; deși erau la față și la haine ca niște oameni din pădure și ca ceia ce fac aspră penitență, totuși ei erau pururi veseli și-l laudau pe Dumnezeu fără încetare, pânăcând Francisc cânta înainte, de obicei în limba franceză; „ei au putut să se bucure atât de mult, pentrucă au părăsit atât de multe.“ — spune un biograf despre ei. Cununia ordinului cu sărăcia a devenit într'adevăr un fel de veselie de nuntă între cântece și chiote. Adie un farmec nesfârșit de bucurie prin „Fioretti,” în care fratele Hugolin ne-a păstrat amintire din viața sfântului și a primilor lui ucenici.

Orice nenorocire, nedreptate, batjocură și silă, lovituri și maltratări, oboseală trupească și chin a putut să-l ajungă pe Sfânt, n'a tulburat veselia lui, ci i-a dat hrană și nou avânt.

Dumineca femeilor.

Câteva sfaturi pentru tratarea copiilor minciunoși.

1. Să nu-i minșim niciodată!
2. Să nu asculte minciuni!
3. De câteori minte, să-i arătăm că l'am prins minșind.

4. Adesea când știm că ne spune adevărul, să nu-i dăm pe față crezământ, ca să vadă că minciunosului nu se crede nici când spune adevărul!

5. Să-i spunem istorioare în care arătăm minciuna în toată uriciunea, și efectele dezastruoase ale ei asupra sufletului. Din biblie să le povestim istoriile în care minciuna a fost pedepsită.

6. Să-l facem să înțeleagă că minciuna totdeauna e învelișul altor păcate.

7. Să-i arătăm pildele copiilor sfinți, care niciodată n'au minșit.

8. Mai ales să le vorbim de viața pruncului Isus, în care n'a fost minciună și să le arătăm că fiecare minciună, Lui, îi cauzează enormă durere.

I. B.



Despre misionarism.

(Cu informațiuni după mons. Herscher, arhiepiscop de Laodiceea.)

(Urmare.)

Această plecare în lumea largă pentru propagarea căvântului lui Dumnezeu e de origină dumnezească. El însuși, Hristos, Domnul Dumnezeuul nostru s'a numit misionar, Trimes al Tatălui — pentru ca să ne răscumpere pe noi păcătoșii, să ne facă cunoscute adevărurile vegnice, să ne spele de păcate cu sângele Lui, să ne dea iarăș gradul de omenie pe care l-au avut înlăia dată Adam și Eva. Misionari au fost apostolii

căroră Domnul Nostru Isus Hristos înainte de a se sui la cer le grăiește: „datu-mi-sa mie toată puterea în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-i pe ei în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit, învățându-i să păziască toate, câte-am poruncit vouă — și iată Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului, amin.“

Iar urmașii apostolilor nu sunt decât papii, preoții și călugării și toți aceia care iubind ferbinte pe Dumnezeu își iau puterile din sfintele Taine.

Istoria misionarismului e în saș istoria Bisericii, căci Biserica prin misiuni s'a născut, prin misiuni a înaintat, s'a întărit, s'a răspândit.

Intocmai cum, după primele Rsalii creștine Petru îndeamnă și trimite apostoli spre diverse regiuni ale pământului spre a evangheliza, așa deatunci încoace, până astăzi sub Pius XI, răsună mereu aceeaș invitație divină: mergeți, de învățați toate popoarele.“ De-atunci ca și până astăzi misionarii își iau drumul fie înlăuntrul țării proprii, fie în diverse puncte ale Europei, fie în Asia, în America, în Africa și Oceania, ca să ducă cuvântul cel aprinzător de nădejde, izbăvitor.

Puternica personalitate a misionarului se datorește unei credințe nemărginite, unei iubiri de flacări pentru Domnul, mântuitorul nostru; aceasta e chiar și prima condiție pentru a se devota misionarismului. Perso-

nalitatea însă se desăvârșește în școlile de misionari, unde credința, iubirea capătă puteri de statornicie, devine evlavie cu puteri de rezistență la orice ispită, învățând a se deslipi de tot ce e omenesc. Luminos de tot i se vedește scopul: *lupta pentru gloria lui Dumnezeu și pentru mântuirea sufletelor*. Misionarul se dăruiește tot lui Dumnezeu: nimeni și nimic din ceea ce este aici jos nu mai poate întinde brațele după el: nici familia, nici ordul, nici patria. Își va lua drumul înspre marginile pământului, înspre țări în care omul e așa de puțin om, nemai semănând cu acela pe care îl cunoaște . . . nici fizicește, dar mai cu seamă ca suflet, având deprinderile cele mai grozave.

Deaceea, școlile de misionari învățând evlavie și eroismul, eroismul de a-și muri siei însuși, de a se deslipi de ființe și de lucruri, le va da și cunoștințele științifice, necesare pentru viața misionară și propășirea ei.

De multe ori acești misionari pier înainte de a-și începe misiunea, pier pe mări și pe oceane, în lurtuni năprasnice sau prinși de sălbatecii ce se așin la țărături.

Debarcând, pericolele devin și mai mari. Așa, că vă puteți închipui jalea părinților, rudelor, prietenilor în clipa plecării tinerilor misionari, așa plini de sănătate, de credință, și de dragoste. Li văd pentru ultima dată, e cașicum i-ar îngropa. Iar ei, tinerii misionari, sunt

așa de curagioși! căci misionarismul ior e voit, e consimțit în deplină libertate.

Își iau rămas bun în fața altarului, după ce s'au făcut rugăciuni și litanii, după ce părintele superior le vorbește. Se înșiră în fața altarului, iar părinții și prietenii le defilează pe dinainte, sărutându-le picioarele, ca urare de călătorie bună și reușită sfântă, și sărutându-i pe față ca semn de dragoste frățiască și de despărțire, de adio veșnic.

Acești misionari intimpină mari greutăți, mai cu seamă când calcă în loc necunoscut, pe unde n'au mai trecut alți misionari.

O greutate mare e chestia climatului, climat deosebit de-al țării unde au trait până acuma, fie că e prea frig, fie că e prea cald și umed.

. . . Apoi hrana e o calamitate!

. . . Dar nu se plâng, cași Christ, cași apostolii mânâncă și beau ce au la îndemână; în alte părți rabdă și de foame și de sete până ce cu instinctul lor gospodăresc, înfiripă posibilități; câțiva ani de misionarism practicat în acelaș loc pot să aducă mari schimbări în bine.

Dar greutățile cele mari sunt cele morale.

Misionarul găsește în omul pe care îl cercetează o mentalitate cu totul deosebită: un barbar sau chiar un păgân rafinat, de o civilizație străină nouă; foarte adesea-ori un sălbatec, o făptură apropiată mai mult de animal decât de om.

care se conduce numai de instincte, de poftă, care îl vânează pe om ca și pe o fiară sau orice alt animal bun pentru hrană, care habar n'are de ce înseamnă căsătoria, femeea și copilul.

Misionarul le vorbește brutilor acestora de un Dumnezeu nevăzut, ce trebuie adorat în spirit și adevăr, îi face să-și însușiască deprinderi bune, virtuți (el însuși dând exemplele cele mai strălucite), făcându-i să se poarte bine cu învinșii, să respecte pe bătrân, pe femeie, pe copil, să aibă drag numai de femeea luată în căsătorie și de copiii lor, făcându-i să nu mai urască, să nu se mai răsbune. . . Si munca misionarilor o binecuvintează Dumnezeu: se văd roade minunate.

Misionarii proclamă unitatea speciei omenești, nu recunosc rase inferioare sau superioare, ei nu văd decât indivizi dotați cu diverse aptitudini, inegal dezvoltate sau cu obiceiuri de sute de ani. Toți acești indivizi se pot dezvolta în sensul cel mai bun prin eforturile sta-

tornice ale individului și prin harul dumnezeesc: Suntem una în fața lui Dumnezeu prin lut, prin păcat, prin moarte și se recunosc oamenii ca frați, dându-și seama de toate superstițiile locale, de toate obiceiurile moștenite, de tot ce-i separă pe unii de alții.

Misionarii, atât în biserică, cât și la catehism, vorbindu-le mereu de origina lor divină, îi învață a avea demnitate omenească. Unii într'atâta ajung de se bucură de luminile evangheliei au ajuns creștini, au ajuns preoți.

Misionarii nu rămân reci la starea materială a acestor populații pe care vor să le dobândească lui Isus Hristos, îi ajută în toate chipurile, ajută pe nenorociți, pe săraci, îngrijesc de bolnavi, chiar de leproși, purifică legăturile familiare, slobozesc pe sclavi, pe prizonieri.

(Va urma.)



Poșta Administrației. Cvițăm cu mulțumită abonamentul de 52+52 Lei primit dela Dl. Dancuș Vasile Loco.

Lubiți-vă unii pe alții!

Intunerecul se'ntinse
Pe lumea nelegiuită,
Când de-odată se aprinde
A iubirei faclă sfântă,
Iar când flacăra s'aprinde
Nemărginirea o cuprinde.

Plinirea legii e iubirea
Ne spune dulcele Isus;
Ea schimbă sufletul și firea
Acelui ce i s'a supus.

Poruncă nouă vă dau voauă
Cu toții ca să vă lubiți
Și-atuncea lumea vă cunoaște
Că vrednici de urmași să-omii fiți.

Lubiți-vă unii pe alții
Precum Eu vă iubesc pe voi,
Lubiți-vă, trăiți ca frații
Și'n fericire și'n nevoi.

Porunc' aceasta de iubire
O dă Isus la 'nvățacei,
Lubiți-vă unii pe alții
C' atunci ve-ți fi urmașii mei.

Lubiți și pe dușmanii voștri,
Lubiți pe cei ce vă urăsc,
Căci ei cu toți sunt frații noștri
Lubiți-vă, vă sfătuiesc.

Plinirea legii e iubirea
Ne spune dulcele Isus,
Ea e virtutea și mărirea
Acelui ce i s'a supus.

Vasile Sechel

Calendar săptămânal.

5 — 11 Februarie 1933.

5. Dumineca Vameșului și a Fariseului (Apost. II. Tim. 3, 10, Ev. Luca 18, 10. M. Agata.
6. Luni P. Vucol.
7. Marți P. Partenie † 946.
8. Mercuri M. Teodor Stratilat † 319.
9. Joi M. Nichifor † 258.
10. Vineri M. Haralampie † 202.
11. Sâmbătă M. Vlasie.

